

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie przeniesienia jednostek przyznanej emisji na rachunek posiadania strony protokołu z Kioto w rejestrze Finlandii***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 2475)*

(2014/224/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącą zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Komisji 2006/944/WE ⁽²⁾ określono poziomy emisji dla Unii i jej państw członkowskich w ramach pierwszego okresu rozliczeniowego na mocy protokołu z Kioto.
- (2) Decyzja Komisji 2010/778/UE ⁽³⁾ zmienia decyzję 2006/944/WE poprzez ustalenie ostatecznych poziomów emisji przyznanych Unii i wszystkim jej państwom członkowskim i ustalenie, że ostateczna różnica arytmetyczna wynosząca 19 357 532 ton równoważnika dwutlenku węgla między poziomami emisji Unii a sumą poziomów emisji państw członkowskich zostanie wydana przez Unię jako jednostki przyznanej emisji. Ponadto decyzja ta przewiduje przeniesienie pięciu milionów jednostek przyznanej emisji z rejestru Unii na rachunek posiadania strony protokołu z Kioto w rejestrze Danii.
- (3) W kontekście przyjęcia decyzji 2010/778/UE stwierdzono, że przeniesienie pięciu milionów jednostek przyznanej emisji do Danii nie narusza własności pozostałej nadwyżki arytmetycznej Unii.
- (4) W grudniu 2011 r. podczas 17. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu („UNFCCC”) w Durbanie przyjęto decyzję 2/CMP.7 Konferencji Stron służącej jako spotkanie Stron protokołu z Kioto („decyzja z Durbanu”). Decyzja ta określa zasady rozliczania dla sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa („LULUCF”) w drugim okresie rozliczeniowym na mocy protokołu z Kioto („protokołu z Kioto”) do UNFCCC.
- (5) Decyzja z Durbanu znacznie odbiega od poprzednich zasad rozliczania ustalonych na mocy protokołu z Kioto na pierwszy okres rozliczeniowy. Decyzja 16/CMP.1 Konferencji Stron służącej jako spotkanie Stron protokołu z Kioto, przyjęta na 11. Konferencji Stron UNFCCC w Montrealu w grudniu 2005 r. ustala — dla celów zobowiązań stron w pierwszym okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto — dopuszczalne wielkości określone w załączniku do tej decyzji. Ponadto decyzja 16/CMP.1 przewiduje możliwość przekroczenia tych wielkości przez strony poprzez kompensowanie emisji netto pochodzących z zalesiania, ponownego zalesiania lub wylesiania zgodnie z art. 3 ust. 3 protokołu z Kioto przez pochłanianie netto („jednostki redukcji”) wynikające z gospodarki leśnej zgodnie z art. 3 ust. 4 protokołu z Kioto. Tę zasadę rozliczania powszechnie określa się jako zasadę kompensacji. Decyzja z Durbanu nie przewiduje takiej zasady kompensacji w drugim okresie rozliczeniowym na mocy protokołu z Kioto.

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 16.12.2006, s. 87.⁽³⁾ Dz.U. L 332 z 16.12.2010, s. 41.

- (6) Zasady rozliczania określone w decyzji z Durbanu przewidują wprowadzenie ograniczeń stosowania jednostek redukcji wynikających z działalności związanej z gospodarką leśną, aby uwzględnić zobowiązanie do łagodzenia skutków zmiany klimatu w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto. Zgodnie z tą decyzją, aby wypełnić to zobowiązanie, żadna strona nie może w roku lub okresie referencyjnym stosować większej ilości jednostek redukcji wynikających z działalności związanej z gospodarką leśną niż równowartość 3,5 % emisji tej strony, z wyłączeniem LULUCF.
- (7) Zmiany zasad rozliczania dla sektora LULUCF określone w decyzji z Durbanu mają znaczny wpływ na sposób, w jaki strony rozliczają działalność w sektorze LULUCF w drugim okresie rozliczeniowym. Ze względu na zróżnicowanie geograficzne terenu oraz ogromną różnorodność warunków krajowych w tym zakresie, wpływ ten jest bardzo różny w państwach członkowskich. Wyłączenie zasady kompensacji z zasad rozliczania, wynikające z decyzji z Durbanu, ma wpływ na wypełnienie przez strony zobowiązań w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto. Sytuacja ta dotyczy szczególnie państw bogatych w lasy, biorąc pod uwagę, że warunki w sektorze LULUCF różnią się w poszczególnych krajach.
- (8) W swoich konkluzjach z dnia 9 marca 2012 r. Rada przyjęła do wiadomości wpływ zmian w zasadach rozliczania kompensacji w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto, poprzez uznanie „specyfiki krajów posiadających bogate zasoby leśne, w szczególności w odniesieniu do ograniczonych możliwości zrekompensovania emisji z zalesiania, ponownego zalesiania i wylesiania rosnącymi ilościami lasów pochłaniających dwutlenek węgla”. Jednocześnie Rada poprosiła Komisję o „przeanalizowanie możliwości w celu znalezienia zadowalającego rozwiązania”.
- (9) Szczególna sytuacja krajów posiadających bogate zasoby leśne została również zauważona przez Radę w 2012 r. w procedurze prowadzącej do przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 529/2013/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie zasad rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem oraz informacji o działaniach związanych z tą działalnością⁽¹⁾, co zostało odzwierciedlone w odniesieniu do warunków środowiskowych państw bogatych w lasy w preambule do tej decyzji.
- (10) Finlandia wielokrotnie zgłaszała zastrzeżenia w odniesieniu do jej emisji netto w sektorze LULUCF, wynikających z wylesiania w wyniku zmiany zasady kompensacji w decyzji z Durbanu. Wydaje się, że wpływ decyzji z Durbanu na Finlandię jest szczególny i wyjątkowy. Z obecnych analiz wynika, że Finlandia jest jedynym państwem członkowskim, dla którego roczny limit 3,5 % oznaczałby, że nie może ona zrekompensować swoich emisji netto wynikających z zalesiania, ponownego zalesiania lub wylesiania jednostkami redukcji wynikającymi z gospodarki leśnej przy rozliczaniu swojego zobowiązania w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto.
- (11) W celu uwzględnienia szczególnej i wyjątkowej sytuacji Finlandii Unia powinna przenieść do Finlandii łączną ilość jednostek, nieprzekraczającą dziesięciu milionów jednostek przyznanej emisji, z nadwyżki arytmetycznej przewidzianej w decyzji 2006/944/WE zmienionej decyzją 2010/778/UE. Ta łączna ilość powinna służyć wyłącznie do celów jednorazowej kompensacji wpływu zmiany zasad rozliczania na Finlandię w zakresie, w jakim jest to niezbędne, aby umożliwić jej wypełnienie zobowiązań w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto.
- (12) Przeniesienie powinno nastąpić jak najszybciej, przed końcem okresu, w którym należało zrealizować zobowiązania w ramach pierwszego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto, z zastrzeżeniem dostępności jednostek przyznanej emisji w rejestrze Unii oraz po rozwiązaniu kwestii dotyczącej zobowiązania Chorwacji określonego w Protokole w sprawie niektórych uzgodnień dotyczących możliwego jednorazowego przekazania Republice Chorwacji jednostek przyznanej emisji przydzielonych na mocy protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także związanej z nimi rekompensaty, załączonym do traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej⁽²⁾.
- (13) Ilość jednostek przyznanej emisji wykorzystanych przez Finlandię nie może przekraczać ilości jednostek redukcji wynikających z gospodarki leśnej w Finlandii, których zastosowanie jest zabronione zgodnie z ust. 13 załącznika do decyzji z Durbanu. Komisja właściwie uwzględniła zobowiązanie Finlandii do anulowania wszelkich jednostek przyznanej emisji pozostałych z przekazania pod koniec drugiego okresu rozliczeniowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 80.

⁽²⁾ Dz.U. L 112 z 24.4.2012, s. 92.

(14) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Zmian Klimatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W celu umożliwienia Finlandii wypełnienia zobowiązań w drugim okresie rozliczeniowym na mocy protokołu z Kioto udostępnia się maksymalnie dziesięć milionów (10 000 000) jednostek przyznanej emisji, o których mowa w art. 2 decyzji 2006/944/WE.

Centralny administrator rejestru Unii przekazuje łączną ilość, która nie przekracza dziesięciu milionów (10 000 000) jednostek przyznanej emisji, na rachunek posiadania strony protokołu z Kioto w rejestrze Finlandii, jak najszybciej i przed końcem okresu, w którym należało zrealizować zobowiązania w ramach pierwszego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto.

2. Przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się z zastrzeżeniem dostępności jednostek przyznanej emisji w rejestrze Unii oraz po rozwiązaniu kwestii dotyczącej zobowiązania Chorwacji określonego w Protokole w sprawie niektórych uzgodnień dotyczących możliwego jednorazowego przekazania Republice Chorwacji jednostek przyznanej emisji przydzielonych na mocy protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także związanej z nimi rekompensaty, załączonym do traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Connie HEDEGAARD
Członek Komisji
